

enede arabiske Republik) og R. Venkataraman (Indien) genvalgte for en ny treårsperiode begyndende den 1. januar 1959. Endvidere valgtes Harold Riegelman (USA) som afløser for Jacob Mark Lashly (USA) for tiden indtil 31. december 1959.

f) Pensionsudvalget: Følgende valgtes som medlemmer for en periode af 3 år begyndende 1. januar 1959: A. H. M. Hillis (Storbritannien), Rigoberto Torres Astorga (Chile) og Albert S. Watson (USA), samt som suppleanter Bahman Ahaneen (Iran), Johan Kaufmann (Holland) og Arthur C. Liveran (Israel).

4. Beretning fra forretningsudvalget vedrørende fonds ud over budgettet.

(Dagsordenens punkt 46).

På lignende måde som de foregående år besluttede 5. udvalg, at der under 14. plenarforsamling skal nedsættes et ad hoc-udvalg under ledelse af samlingens præsident. Udvalget skal behandle indkomne tilsagn fra medlemsstaterne om frivillige bidrag til FNs flygtningehjælp for Palæstina (UNRWA) og til den internationale flygtningefond (UNREF) for det følgende finansår. Stater, der ikke er medlemmer af FN, men af en eller flere af de særlige institutioner, skal indbydes til at deltage i ad hoc-udvalgets møder. Endvidere besluttedes det at anmode plenarforsamlingens præsident om at nedsætte et forretningsudvalg bestående af højst 10 medlemmer, der skal beskæftige sig med spørgsmål vedrørende fonds ud over budgettet fra 13. plenarforsamlings slutning og indtil 14. samling slutter. 5. udvalgs beslutning blev enstemmigt bekræftet af plenarforsamlingen den 5. december 1958. Til medlemmer af forretningsudvalget udnævnte plenarforsamlingens præsident følgende lande: Argentina, Brasilien, Canada, Frankrig, Libanon, New Zealand, Pakistan, Storbritannien og USA.

5. Påligningsskala for medlemsbidrag.

(Dagsordenens punkt 47).

5. udvalg vedtog med 58 stemmer mod 1, medens 4 undlod at stemme, en af bidragsudvalget afgivet indstilling om en skala for medlemsbidragene for årene 1959, 1960 og 1961. Den nye skala viser i forhold til skalaen for 1958 forhøjelse for 18 stater, deriblandt Storbritannien, hvis procentsats

sættes op fra 7,62 til 7,78, Frankrig, hvis andel stiger fra 5,56 til 6,40 og Norge fra 0,48 til 0,49. Til gengæld nedsættes bidraget for 34 lande, deriblandt Danmark, fra 0,64 til 0,60, og Sverige, fra 1,43 til 1,39. Sovjetunionens bidragsprocent er uforandret 13,62, ligesom USAs andel for de kommende 3 år bliver den samme som i 1958, 32,51.

Under debatten i 5. udvalg fremkom der kritik af, at Sovjetunionens bidrag var uforandret til trods for landets store økonomiske fremskridt. Sovjetunionens repræsentant henviste bl. a. til, at medens hans land utvivlsomt havde gjort store økonomiske fremskridt, betød dette ikke, at Sovjetunionens relative økonomiske stilling retfærdiggjorde en forøgelse af dets bidragsprocent. Japans repræsentant gjorde gældende, at på grund af svingningerne i verdensøkonomien ville det være at foretrække, at De Forenede Nationers bidragsskala blev gennemgået år for år og ikke som nu kom til at gælde for en 3 års periode. Frankrig stillede forslag om, at den af bidragsudvalget indstillede bidragsskala kun skulle vedtages for 2 år, 1959 og 1960. En række faktorer talte for en revision til sin tid af bidragsskalaen for 1961. Det franske forslag blev forkastet af udvalget med 32 stemmer (heriblandt Sverige), 17 stemte for, medens 14 undlod at stemme (heriblandt Danmark, Finland og Norge). Den af 5. udvalg vedtagne bidragsskala blev godkendt af plenarforsamlingen den 10. december 1958 med 64 stemmer (heriblandt de nordiske lande), ingen imod, medens 5 undlod at stemme (heriblandt Japan).

Flere lande gjorde i udvalget gældende, at det ville lette medlemsstaternes muligheder for at vurdere bidragsudvalgets indstillinger om bidragsskalaen, hvis medlemsstaterne havde adgang til det statistiske materiale, som var i bidragsudvalgets besiddelse. Den nuværende fremgangsmåde diskriminerede imod de medlemslande, der ikke var medlemmer af bidragsudvalget, idet de ikke var i stand til ved en undersøgelse af det foreliggende materiale at afgøre, om udvalgets indstillinger var retfærdige og velbegrundede. Andre lande udtalte, at de tvivlede på ønskeligheden af at gøre nævnte materiale tilgængeligt, og fandt det tilstrækkeligt, at medlemslandene